

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci žalobkyně: **E. M.**, nar., bytem, zastoupené Mgr. Kateřinou Celnarovou, advokátkou, se sídlem nám. T. G. Masaryka č. 38/10, Břeclav, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 11. 2016, č.j. 575 322 0847/315-JS ve věci starobního důchodu,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Včas podanou žalobou brojila žalobkyně proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 11. 2016, č.j. 575 322 0847/315-JS (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o námitkách žalobkyně ze dne 24. 6. 2016 proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 2. 2016, č.j. R-11.2.2016-428/575 322 0847 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Prvostupňovým rozhodnutím žalovaná přiznala žalobkyni podle § 31 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“) a s přihlédnutím k čl. 6 a čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 český starobní důchod v dílčené výši 5291 Kč měsíčně.

II. Napadené rozhodnutí

V napadeném rozhodnutí žalovaná uvedla, že prvotní námitky proti prvostupňovému rozhodnutí byly zamítnuty pro opožděnost rozhodnutím žalované ze dne 30. 6. 2016, nicméně vzhledem k tomu, že následně bylo žalobkyni zasláno tzv. Shrnutí rozhodnutí ze dne 7. 9. 2016 (Formulář E 211 CZ), který byl doručen žalobkyni dne 14. 6. 2016, mohla žalobkyně podat nové námitky proti tomuto aktu ve lhůtě třiceti dnů, což učinila.

Žalovaná shrnula podstatné okolnosti předmětné věci. Žalobkyně si podala dne 19. 8. 2015 na OSSZ v Břeclavi žádost o český starobní důchod před dosažením důchodového věku s datem jeho přiznání ode dne 26. 10. 2015. Jelikož žalobkyně pracovala jak na území ČR, tak i na území dnešní SR, zaslala Sociální poistovňa Bratislava potvrzení o dobách zaměstnání účastníka řízení na území dnešní SR (tzv. formulář E 205 SK). Žalobkyně coby žena narozená v roce 1957, která vychovala 3 děti, dosáhla důchodového věku dnem 22. 7. 2016. Žalovaná konstatovala, že žalobkyně získala ke dni přiznání českého starobního důchodu před dosažením důchodového věku dobu pojištění celkově v počtu 42 roků a 217 dnů doby pojištění a splnila podmínky pro vznik nároku na český starobní důchod před dosažením důchodového věku požadovaným dnem 25. 10. 2015.

Žalovaná dále uvedla, že aplikovala čl. 20 odst. 1 Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení, a jelikož žalobkyně byla zaměstnaná naposledy před dnem rozdělení ČSFR u zaměstnavatele se sídlem na území dnešní SR (Kožiarске závody, štátny podnik se sídlem v Liptovském Mikuláši), považuje se veškerá doba zaměstnání získaná do 31. 12. 1992 za slovenskou dobu pojištění, a to včetně doby, kterou žalobkyně odpracovala na území dnešní ČR (1. 9. 1972 až 14. 6. 1991), jakož i doby, kterou žalobkyně odpracovala na území dnešní SR (2. 1. 1992 do 31. 12. 1992). Žalobkyně získala potřebných 32 roků doby pojištění jen součtem české a slovenské doby pojištění.

Žalovaná dále odůvodnila výpočet důchodové dávky s tím, že žalobkyně získala celkem 15 526 dnů doby pojištění, rozhodné období jsou roky 1986 až 2014. Žalovaná přepočítala redukci osobního vyměřovacího základu na výsledný výpočtový základ, který činí 12 430 Kč. Dále žalovaná provedla výpočet procentní výměry důchodu a snížení její výše podle § 36 odst. 1 písm. a) ZDP (předčasný starobní důchod) s tím, že výsledná procentní výměra činí 7 496 Kč. Dále žalovaná zdůvodnila provedení dílčení (jak základní tak i procentní výměry důchodu), přičemž součet obou podílčených výměr dává částku 5291 Kč. Kromě toho odkázala i na provedenou valorizaci k lednu 2016.

K námitkám žalobkyně žalovaná znovu zdůraznila, že veškerá federální doba zaměstnání se považuje za slovenskou dobu pojištění bez ohledu na to, kterou dobu a ve kterém období do data 31. 12. 1992 žalobkyně na tom kterém území dnešních nástupnických států bývalé ČSFR získal. Při výpočtu procentní výměry českého

starobního důchodu žalovaná přihlédla k hrubým výdělkům, které žalobkyně získala z výdělečné činnosti pro slovenského zaměstnavatele Kožiarské závody, štátny podnik.

Dále žalovaná poukázala na genezi právní úpravy tzv. dorovnávacího příspěvku s tím, že až s účinností od 1. 12. 2013 zákon č. 274/2013 Sb., podrobněji upravil nárok na dorovnávací přírůvek (§ 106a až § 106c ZDP) pojištěnce, kterému byl přiznán starobní důchod z českého pojištění. Žalovaná rozhoduje o přiznání dávek na základě písemné žádosti, která se sepisuje na okresní správě sociálního zabezpečení na předepsaných tiskopisech (§ 123h zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“). Žalobkyně požádala žádostí ze dne 19. 8. 2015 výhradně o starobní důchod před dosažením důchodového věku s datem přiznání od 26. 10. 2015, a proto žalovaná rozhodla o této žádosti a přiznala jí dílčí starobní důchod od uvedeného data. Jelikož žalobkyně žádost o dorovnávací přírůvek dosud nepodala, není ani možné žádat o odstranění tvrdosti zákona ministra práce a sociálních věcí.

Jelikož žalovaná shledala námitky žalobkyně jako nedůvodné, zamítla námitky a potvrdila prvostupňové rozhodnutí.

III. Žaloba

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobkyně uvedla následující žalobní námitky.

Předně tvrdila, že tiskopis žádosti o přiznání dorovnávacího přírůvku není ze zákona předepsán, a postačí tedy jakékoliv podání, v němž žadatel výslovně projeví svou vůli a požádá o přiznání dorovnávacího přírůvku. Je-li žadatel zastoupen advokátem, může být taková žádost učiněna též prostřednictvím právního zástupce. K podání žádosti o přiznání dorovnávacího přírůvku došlo v písemnosti ze dne 24. 6. 2016 adresované OSSZ v Břeclavi, a to v jejím závěru, kdy výslovně zástupkyně žalobkyně o přiznání dorovnávacího přírůvku požádala. Žalovaná nesprávně vyhodnotila, zda řízení o dorovnávacím přírůvku bylo zahájeno či nikoliv, a již samotná skutečnost, že žalovaná ve svém rozhodnutí ze dne 15. 11. 2016 výslovně institut dorovnávacího přírůvku zmiňuje a vyjadřuje se k němu, postačuje zcela k závěru, že žalovaná neměla pochybnosti o významu podání žalobkyně.

Žalobkyně opětovně odkázala na písemnost ze dne 24. 6. 2016, která byla adresována žalované prostřednictvím OSSZ v Břeclavi, která tak mohla zahájit kroky k vyřízení této žádosti, zejm. postoupit toto podání věcně příslušné ČSSZ. Vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že žalovaná vyhověla námitkám žalobkyně obsaženým v písemnosti ze dne 24. 6. 2016 pouze zčásti.

Právě to bylo podle žalobkyně nosnou myšlenkou navrhovaného přezkumu prvostupňového rozhodnutí žalované ze dne 11. 2. 2016, nikoliv přezkum vyměřené výše starobního důchodu. Institut dorovnávacího přírůvku je chápán jako prostředek k nalezení spravedlivého zacházení s občany postiženými rozpadem bývalé federace. Žalobkyně má za to, že ke dni podání žaloby splňuje všechny požadavky pro přiznání dorovnávacího přírůvku, jak je vyžaduje ustanovení § 106 ZDP.

Z uvedených důvodů navrhla žalobkyně zrušení napadeného rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů řízení.

IV. Vyjádření žalované

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaná nejprve shrnula procesní průběh věci. K žalobní argumentaci odkázala na ustanovení § 123h odst. 2, § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. upravující podání žádosti o dorovnávací přídavek a obecnou úpravu řízení o důchodových dávkách. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně uplatnila žádost ze dne 19. 8. 2015 prostřednictvím OSSZ v Břeclavi, s požadovaným datem přiznání důchodu ke dni 26. 10. 2015, a to na předepsaném tiskopise. Žalovaná zdůraznila, že pro dávkové řízení platí striktně zásada dispozitivity a dávkové plnění nelze účastníku řízení vnutit proti jeho vůli. Tento princip se uplatňuje i v případě dorovnávacího přídavku podle § 106a ZDP. Pokud tedy žalobkyně neuvedla při uplatnění žádosti o starobní důchod, že současně uplatňuje i žádost o dorovnávací přídavek podle § 106a ZDP ve znění zákona č. 274/2013 Sb., pak o tomto nároku žalovaná nemohla rozhodnout. Pokud se žalobkyně domáhala přiznání dorovnávacího přídavku v rámci námitkového řízení, pak s ohledem na citované ustanovení § 123h odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. nebylo možno této námitce vyhovět, neboť zákon požaduje uplatnění žádosti prostřednictvím okresní správy sociálního zabezpečení. Nad rámec uvedeného žalovaná uvedla, že žádost o dorovnávací přídavek podle § 106a ZDP žalobkyně uplatnila prostřednictvím OSSZ v Břeclavi dne 10. 1. 2017. Rozhodnutím žalované ze dne 24. 1. 2017, č.j. 575 322 08470-152 byla žádost zamítnuta pro nesplnění podmínky § 106a odst. 1 písm. a) ZDP, neboť žalobkyně nezískala před 1. 1. 1993 alespoň 25 let československé doby pojištění. Z uvedených důvodů žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

V. Správní spis

Ze správního spisu žalované vyplývají následující skutečnosti. Ve spisu je založena žádost žalobkyně ze dne 19. 8. 2015 sepsaná na OSSZ v Břeclavi o starobní důchod před dosažením důchodového věku. V doplňujících údajích této žádosti je uvedeno, že žadatelka byla zaměstnána v období 2. 1. 1992 do 30. 4. 1993 u organizace K. závody L. M. na Slovensku. O této žádosti bylo žalovanou rozhodnuto prvostupňovým rozhodnutím ze dne 11. 2. 2016, jímž byl žalobkyni přiznán dílčí český starobní důchod ve výši 5291 Kč. Žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí podala námitky sepsané na OSSZ v Břeclavi dne 21. 6. 2016, v nichž vyjádřila nesouhlas s výší českého důchodu, neboť je malý. Tyto námitky žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne 30. 6. 2016, č.j. 575 322 0874/315-JS, neboť byly opožděné.

Z formuláře E 211 CZ nazvaného jako „Shrnutí rozhodnutí“ vyplývá, že žalobkyni byl přiznán dílčí český starobní důchod ve výši 5291 Kč měsíčně, a dále slovenský dílčí starobní důchod ve výši 134,50 EUR měsíčně ode dne 26. 10. 2015. Toto „shrnutí rozhodnutí“ bylo žalobkyni doručeno ke dni 14. 6. 2016.

Proti tomu žalobkyně podala námitky ze dne 24. 6. 2016, v nichž uvedla, že v prvostupňovém rozhodnutí žalovaná nerefletovala judikatorní praxi Ústavního soudu. Poukázala na nálezy ze dne 31. 1. 2012, sp.zn. Pl. ÚS 5/12, a dále připomněla starší nálezy Ústavního soudu týkající se problematiky tzv. česko-slovenských důchodů. Žalovaná měla podle názoru žalobkyně přihlédnout k výdělkům dosaženým na Slovensku, a na dobu

výkonu zaměstnání na území dnešní SR pohlížet, jakoby se jednalo o výkon zaměstnání na území ČR a byla povinna jej navýšit o vyrovnávací přídavek. Žalobkyně uvedla, že vnímá jako extrémně nespravedlivé, aby jí byla celá předchozí doba zaměstnání započítána jako práce na Slovensku. Požádala ve svých námitkách o přezkum výše starobního důchodu, který jí byl přiznán prvostupňovým rozhodnutím, a zjištění jeho výše pro případ, že by důchod ze všech vyměřovacích základů přiznávala žalovaná, a přiznání dorovnávacího příspěvku ve výši, aby celková výše starobního důchodu odpovídala částce, která by žalobkyni byla přiznána v případě, pokud by celá její doba pojištění byla získána na území dnešní ČR, či případně, aby jí byl rozdíl příslušných částek přiznán v rámci výjimky odstraňující přílišnou tvrdost zákona.

Ve spisu je dále založena žádost o přiznání dorovnávacího přídavku ze dne 10. 1. 2017 podaná žalobkyní osobně na OSSZ v Břeclavi. O této žádosti žalovaná vydala rozhodnutí ze dne 24. 1. 2017, č.j. R-24. 1. 2017-428/575 322 0847, jímž byla tato žádost zamítnuta, a to z důvodu, že žalobkyně nezískala potřebných 25 let československé doby pojištění do 31. 12. 1992.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ust. § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem výslovně souhlasili, příp. v zákonem stanovené lhůtě neprojeví svůj nesouhlas s tímto postupem. Krajský soud navíc neshledal nařízení jednání v dané věci potřebným.

Krajský soud na základě včasné podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, přičemž dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Mezi stranami není sporná správnost postupu žalované při výpočtu dílčího starobního důchodu, nýbrž otázka, zda žalovaná měla za daného procesního stavu věci rozhodovat také o přiznání tzv. dorovnávacího přídavku k důchodu (§ 106a ZDP).

Krajský soud v první řadě považuje za vhodné vyložit rámeček právní úpravy poskytování tzv. dorovnávacího přídavku. Ustanovení § 106a ZDP po novele provedené zákonem č. 274/2013 Sb. s účinností ode dne 1. 12. 2013 reagovalo na předcházející judikaturu Ústavního soudu ČR zakotvením zákonné konstrukce tzv. „dorovnávacího přídavku“. Podle nového znění tohoto ustanovení tak platilo, že *a) Nárok na dorovnávací přídavek má pojištěnec, kterému byl přiznán starobní důchod z českého pojištění (dále jen „český starobní důchod“), pokud a) získal před 1. lednem 1993 aspoň 25 let československé doby pojištění, za kterou mu byl po 31. prosinci 1992 přiznán starobní důchod ze slovenského důchodového pojištění (dále jen „slovenský starobní důchod“); v tomto zákoně se pro účely dorovnávacího přídavku za československou dobu pojištění považují doby zaměstnání a náhradní doby získané před 1. lednem 1993 podle československých právních předpisů a*

československá doba pojištění se započítává v rozsahu, v jakém se započítává podle právních předpisů České republiky účinných ke dni, od něhož byl přiznán český starobní důchod, b) získal v období od 1. ledna 1993 do 31. prosince 1995 aspoň 1 rok doby pojištění podle právních předpisů České republiky; pro účely splnění této podmínky se do doby pojištění nezahrnují náhradní doby, c) český starobní důchod a slovenský starobní důchod jsou vypláceny ke dni, od něhož pojištěnec žádá o přiznání dorovnávacího přídatku, a d) výše dorovnávacího přídatku má ke dni, od něhož pojištěnec žádá o jeho přiznání, kladnou hodnotu.

Tomuto kroku zákonodárce předcházela komplikovaný judikaturní vývoj, který se odehrával v podobě názorových střetů mezi Nejvyšším správním soudem a Ústavním soudem. Žalobkyně na některé z těchto nálezů odkázala ve svých námitkách ze dne 24. 6. 2016. Ústavní soud ČR tehdy v několika různých případech (zejm. srov. náleze ze dne 25. 1. 2005, sp. zn. III. ÚS 252/04) judikoval, že „vyrovnávací dávku“ (příplatek či příspěvek k důchodu) z českého důchodového pojištění je třeba tzv. slovenským důchodcům poskytnout. Tato judikatura byla založena na tezi vyslovené již v nálezu Ústavního soudu ze dne sp. zn. II. ÚS 405/02, že *na dobu zaměstnání pro zaměstnavatele se sídlem ve slovenské části československého státu proto nelze nahlížet jako na „zaměstnání v cizině“*. *Takové rozlišování mezi občany České republiky, jež je založeno na fikci, podle níž bylo zaměstnání ve Slovenské republice tehdejšího společného československého státu (resp. sídlo zaměstnavatele) „zaměstnáním v cizině“, považuje Ústavní soud ve světle výše uvedeného za diskriminující, neboť není podloženo „objektivními“ a „rozumnými“ důvody.* Na tomto poselství je založen i náleze ze dne 13. 11. 2007, sp.zn. IV.ÚS 301/05, který se týkal pojištěnky, která měla české občanství a trvale žila a pracovala na území ČR, přičemž pobírala dílčí slovenský a dílčí český důchod, nicméně domáhala se přiznání dorovnání do výše důchodu, který by jí náležel z českého důchodového pojištění, pokud by všechny její doby pojištění byly hodnoceny jako české. V nálezu sp. zn. Pl. ÚS 5/12 byl Ústavní soud ČR konfrontován se závěry rozsudku Soudního dvora EU ve věci Landtová ze dne 22. 6. 2011, č. C-399/09, v němž Soudní dvůr EU označil podmínky pro přiznání důchodového dorovnání (české občanství a bydliště) za diskriminační. Ústavní soud ČR v tomto nálezu Ústavní soud setrval na svém názoru, že na problematiku nároků českých občanů plynoucích ze sociálního zabezpečení do doby 31. prosince 1992 nelze vztáhnout evropské právo, neboť se jedná o důsledek specifické události rozdělení Československa, která je nesrovnatelná s právními poměry plynoucími pro oblast sociálního zabezpečení z volného pobytu osob v EU. Právní názor Soudního dvora EU ohledně diskriminačního charakteru těchto podmínek pak označil za *ultra vires*.

Z procesního hlediska je třeba poukázat na ustanovení § 106c odst. 3 a 4 ZDP, podle něhož platí, že dorovnávací příravek se vyplácí spolu s českým starobním důchodem a stejným způsobem jako tento důchod. Na dorovnávací příravek se pro účely § 58 a 59 ZDP a pro účely jiných právních předpisů hledí, jako by byl součástí starobního důchodu. Pro podmínky vzniku nároku na dorovnávací příplatek a na jeho výplatu platí přiměřeně stejná právní úprava jako u ostatních důchodových dávek, což znamená, že nárok na dorovnávací příravek vzniká dnem splnění podmínek stanovených tímto zákonem, zatímco nárok na výplatu dorovnávacího přídatku vzniká splněním podmínek stanovených tímto zákonem pro vznik nároku na důchod a na jeho výplatu a podáním žádosti o přiznání nebo vyplacení důchodu.

Podání žádosti o přiznání dorovnávacího přídavku je upraveno v ustanovení § 123h a násl. zákona č. 582/1991 Sb. Podle ustanovení § 123h odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. platí, že „O dorovnávacím přídavku náležejícím podle zákona o důchodovém pojištění⁷⁶⁾ rozhodují orgány sociálního zabezpečení, které vyplácejí starobní důchod, s nímž se má dorovnávací přídavek vyplácet; tyto orgány jsou též příslušné k výplatě dorovnávacího přídavku.“ Podle ustanovení § 123h odst. 2 téhož zákona platí, že *dorovnávací přídavek se přiznává na základě žádosti, která se podává u orgánu sociálního zabezpečení, který je příslušný k přiznání dorovnávacího přídavku.* Je-li k rozhodování o dorovnávacím přídavku příslušná Česká správa sociálního zabezpečení, lze žádost o přiznání dorovnávacího přídavku podat též u kterékoliv okresní správy sociálního zabezpečení; okresní správa sociálního zabezpečení je povinna tuto žádost neprodleně postoupit České správě sociálního zabezpečení. Z obecné úpravy řízení ve věcech dávek důchodového pojištění je třeba zmínit obecné ustanovení § 82 citovaného zákona, podle něhož platí, že žádosti o přiznání dávky důchodového pojištění sepisuje s občany okresní správa sociálního zabezpečení příslušná podle § 7 odst. 1 písm. b) na předepsaných tiskopisech.

Je pravdou, že v důvodové zprávě k zákonu č. 274/2013 Sb. se ve vztahu k novele zákona č. 582/1991 Sb. uvádí, že „Obdobně jako pro dávky důchodového pojištění platí i u dorovnávacího přídavku, že orgán sociálního zabezpečení se otázkou nároku na dorovnávací přídavek nebude zabývat, pokud si o něj pojištěnec výslovně nepožádá. Na rozdíl od žádosti o přiznání důchodu je žádost o přiznání dorovnávacího přídavku méně formalizovaná, neboť není předepsán tiskopis. Žádost o přiznání dorovnávacího přídavku se bude podávat přímo u orgánu, který je příslušný k jeho přiznání, popřípadě též u okresní správy sociálního zabezpečení, je-li k rozhodování o dorovnávacím přídavku příslušná ČSSZ.“ Jak však nade vší pochybnost plyne ze správního spisu (viz žádost žalobkyně ze dne 10. 1. 2017 sepsaná na OSSZ v Břeclavi), jakož i z veřejně dostupných stránek žalované, tiskopis k žádosti o dorovnávací příspěvek existuje (tiskopis EU-200-59.1III/2015). Je zřejmé, že s nabytím účinnosti citované novely se nepočítalo se zavedením tiskopisu pro podání žádosti o dorovnávací přídavek, nicméně posléze k jeho zavedení přece jen došlo. Díkce zákona však nedoznala žádné změny. Je třeba dovodit, že formálně vzato zákon umožňuje podání žádosti u okresní správy sociálního zabezpečení anebo u žalované. Vzhledem k tomu, že zákon výslovně nestanoví, že tuto žádost není třeba podat na předepsaném tiskopise (tento výklad plynul pouze z mlčení zákona ve srovnání s obecným ustanovením § 82 zákona č. 582/1991 Sb. ve spojení s historickým výkladem prostřednictvím citované důvodové zprávy), přičemž jinak pro všechna řízení o důchodových dávkách tato povinnost platí (viz § 82 zákona č. 582/1991 Sb.), je třeba usuzovat, že podání žádosti na předepsaném tiskopise cestou okresní správy sociálního zabezpečení sice má nepochybně praktickou přednost před neformalizovaným podáním žádosti, ale není to jediný možný způsob podání žádosti. Pokud by žadatel podal žádost v neformalizované podobě a bylo z jeho žádosti jednoznačně patrné, že jde o žádost o dorovnávací přídavek, bylo by na místě příp. vyzvat žadatele k doplnění této žádosti cestou předepsaného tiskopisu, nicméně zachovat datum podání žádosti v neformalizované podobě.

V posuzované věci krajský soud přes uvedený dílčí souhlas s obecným výkladem žalobkyně ohledně zákonem předvídané formy podání žádosti o dorovnávací přídavek neshledal žádné ze žalobkyní vytýkaných pochybení. Z výkladu žádosti ze dne 19. 8. 2015 je naprosto zřejmé, že žalobkyně výslovně nepožádala o přiznání dorovnávacího přídavku ve smyslu § 106a ZDP a násl., a ani z obsahu této žádosti v souvislostech takový požadavek

nevyplývá. Touto žádostí byl stanoven předmět řízení a žalovaná nebyla oprávněna rozhodovat o jiných důchodových nárocích žalobkyně. K tomu krajský soud poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech, která rovněž bezvýhradně respektuje „dispoziční“ zásadu v řízení o přiznání důchodových dávek (viz k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, čj. 4 Ads 108/2012-31, přístupný na www.nssoud.cz). Pokud žalobkyně posléze brojila proti tomuto rozhodnutí námitkami, musely tyto námitky sledovat předmět řízení, který byl vymezen žádostí ze dne 19. 8. 2015. Prvotní námitky proti prvostupňovému rozhodnutí navíc byly podány opožděně, a žalobkyně jen díky doručení souhrnného formuláře E-211 CZ, proti němuž byla oprávněna podat opravný prostředek. Krajský soud na okraj věci uvádí, že dorovnávací přírůstek ve smyslu § 106a ZDP je konstruován jako ex lege jako relativně samostatná dávka z českého systému důchodového pojištění, která teprve po svém přiznání pro účely výplaty a dalšího nakládání „srůstá“ s českým důchodem a funkčně s ním vytváří jeden celek. Nepochybně se otázkou přiznání této důchodové dávky nemohla žalovaná zabývat nalézacím způsobem v námitkovém řízení proti prvostupňovému rozhodnutí.

Žalobkyni lze přitakat částečně v tom, že v námitkách ze dne 24. 6. 2016 žalobkyně prostřednictvím své zástupkyně zmiňovala i „vyrovnávací přírůstek“ a „dorovnávací příspěvek“, k jehož přiznání či zohlednění výdělků dosažených na slovenském území by měl přezkum prvostupňového rozhodnutí vést. Nicméně v tomto ohledu krajský soud zcela souhlasí se žalovanou, že polemika žalobkyně obsažená v těchto námitkách opřená navíc argumentačně o předcházející judikaturu Ústavního soudu ve věcech tzv. česko-slovenských důchodů ani z hlediska obsahu nenaplnuje parametry žádosti o přiznání dorovnávacího přírůstku ve smyslu § 106a ZDP. Odkazy žalobkyně na související terminologické konstrukce, které se objevovaly v judikatuře i správní praxi před zakotvením institutu dorovnávacího přírůstku od 1. 12. 2013, tedy nebylo adekvátní vykládat jako žádost o dorovnávací přírůstek. Je třeba připomenout, že s účinností od zavedení citované právní úpravy dorovnávacího přírůstku již není možno dovolávat se různých konstrukcí „vyrovnávací dávky“ vyplývajících z judikatury Ústavního soudu ČR (viz k tomu ze dne 21. 1. 2016, čj. 6 Ads 175/2015 – 23, přístupný na www.nssoud.cz).

Konečně krajský soud považuje za nutné dodat, že ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně následně podala žádost o přiznání dorovnávacího přírůstku na předepsaném tiskopisu na OSSZ v Břeclavi dne 10. 1. 2017, přičemž tato žádost byla zamítnuta pro nedostatek tzv. československé doby pojištění. I kdyby tedy žalovaná postupovala podle představ žalobkyně a již její námitky ze dne 24. 6. 2016 vyložila zároveň jako „neformalizovanou“ žádost o přiznání dorovnávacího přírůstku k důchodu podle § 106a ZDP, nemohlo by řízení o této žádosti dopadnout jinak než zamítnutím pro nedostatek jedné ze zákonných podmínek pro vznik nároku na dorovnávací přírůstek.

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud dospěl k závěru, že postupem žalované nedošlo k žádnému procesnímu pochybení, které by mělo za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.), a proto žalobu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na

náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované nelze náhradu nákladů řízení přiznat ve smyslu § 60 odst. 2 s. ř. s. (výrok II. tohoto rozsudku).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. března 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.